Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ
29 Ιουνίου, 2019

Τί επιλέγουμε;

Οι άνθρωποι διακρίνονταν σε δούλους και ελεύθερους.

Οι ελεύθεροι είχαν δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στους δούλους τους.

Αυτοί τους εκμεταλλεύονταν. Τους βασάνιζαν.

Τους πουλούσαν στα ανθρωποπάζαρα.

Συχνά τους θανάτωναν. Ή τους έξοριζαν σ' ένα ξερονήσι.

Όταν λοιπόν σκεφθούμε τούτα όλα, τότε μπορούμε να εκτιμήσουμε περισσότερο την προσφορά των δύο Αποστόλων.

Δίδαξαν την ισότητα αργότερα μεταξύ των ανθρώπων. Όλοι έχουν αθάνατη ψυχή.

Για το Θεό δεν έχει σημασία η καταγωγή του ανθρώπου. Το χρώμα του. Η φυλή του. Αν είναι άνδρας ή γυναίκα. Δεν κάμνει ο Θεός διακρίσεις.

Οι δύο Απόστολοι στάθηκαν κοντά στον Ιησούν.

Είδαν το ηθικό Του μεγαλείο. Την αρετή Του, που καλύπτει τους ουρανούς.

Ένιωσαν τη μικρότητα και τη μηδαμινότητά τους.

Θαμπώθηκαν από τον ήλιο της δικαιοσύνης.

Λύγισαν τα γόνατά τους μπροστά Του με συντριμμένη πάντα την καρδιά.

Αυτό θα συμβαίνει πάντα. Και θα επαναλαμβάνεται στους αιώνες.

Όσες φορές ο άνθρωπος θα πλησιάζει τον Χριστόν, θα καθρεφτίζει τη ζωή του μέσα στην αγιασμένη ζωή Εκείνου.

Πολλές φορές εμείς θαμπωμένοι από κάποια μας επιθυμία, κάποιο χάρισμα ίσως, μια νίκη, πιστέψαμε πως είμαστε σπουδαίοι.

Δώσαμε ίσως στον εαυτό μας πιστοποιητικό αθωότητας.

Αυτό που επίμονα αρνηθήκαμε να χαρίσουμε στους άλλους.

Ζητήσαμε ίσως το φωτοστέφανο του αγίου.

Τους άλλους; Τους αφήσαμε πίσω.

Η πίστη των 2 Αποστόλων διακρίνεται για τη θερμότητά της τελικά. Προκαλεί το θαυμασμό. Τέτοια πίστη θέλει ο Χριστός από τον καθένα μας.

Πίστη σταθερή. Ακλόνητη. Θερμή. Που να πυρπολεί τις καρδιές. Να εκμηδενίζει τα εμπόδια και τις δυσκολίες. Να μετακινεί βουνά. Να ισοπεδώνει χαράδρες. Να ανοίγει τη λεωφόρο, που οδηγεί στη Βασιλεία των Ουρανών.

Η δική μας ταυτότητα περιλαμβάνει τούτες τις τρεις ιδιότητες;

Διάφορα σταυροδρόμια βέβαια θα παρουσιάζονται στην πορεία μας. Θα μας προβληματίζουν.

Διερωτώμαστε λοιπόν:

Αυτόν ή τον άλλο δρόμο; Τούτο ή εκείνο το πράγμα; Αυτήν ή την άλλην ενέργεια;

Τί επιλέγουμε; Φως ή σκοτάδι; Φωτεινές ή σκοτεινές υποθέσεις;

Πνευματικό φως ή πνευματικό σκοτάδι;

Και τα δυό ενοχλούν τα μάτια μας. Διεκδικούν το νου μας. Προσπαθούν να επικρατήσουν.

Επιπτώσεις; Στη συνείδηση. Τη σκέψη. Τον τρόπο συμπεριφοράς.

Η αλήθεια βέβαια είναι φως. Οδηγεί στο φως. Αντίθετα, το ψέμα είναι σκοτάδι.

Θα επιλέξουμε λοιπόν;

Οι δυό Απόστολοι προπορεύθηκαν. Και περιμένουν εμάς.

+ ο π. Γ.

"Ποίοις ευφημιών στέμμασιν;"

Π... ώς να υμνήσεις τον θεόκλητο "Διδάσκαλο των Εκκλησιών", που "τοις πάσι γέγονε τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώση"; (Α΄ Κορ. 9:22).

Τί να θυμηθείς πρώτο από τον Πέτρο και να το εγκωμιάσεις; Τον ενθουσιασμό; Την ταπείνωση; Τα σωτήρια και λυτρωτικά πικρά δάκρυα της μετανοίας μετά το τρίτο εκείνο "ουκ οίδα τόν άνθρωπον;" (Ματθ. 26:75).

Την τέλεια μετά ταύτα αφοσίωση στον Θεάνθρωπο και την τριπλή ομολογία της αγάπης προς Αυτόν, για την οποία και άκουσε από το στόμα Του το "βόσκε τα αρνία μου" και "ποίμαινε τα πρόβατά μου;" (Ιωάν. 21: 15-17).

Τη θεόσοφη διδασκαλία του τη θησαυρισμένη στις δύο Καθολικές Επιστολές του, ή το πανάγιο μαρτύριό του υπέρ του Χριστού στην "Αιωνία Πόλη", όπου επότισε με το άδικο αποστολικό αίμα του το νεόφυτο δένδρο της Εκκλησίας των Ρωμαίων;

Τί ν' αναλογισθείς πρώτο από τον Παύλο και να το εξυμνήσεις; Τον ένθεο ζήλο με τον οποίο περιόδευσε κατ' επανάληψη, με άπειρους κινδύνους, κακουχίες, στερήσεις και προβλήματα, όλη τη Μεσόγειο, ευαγγελιζόμενος τους λαούς της την εν Χριστώ σωτηρία;

Την υπομονή του στον "σκόλοπα" (Βλ. Β΄ Κορ. 12:7) που του χάρισε ο Θεός για να τον "κολαφίζει" ισοβίως; Την παρρησία του ενώπιον των αρχόντων του κόσμου τούτου; Την ευγένειά του που τον έκανε να σέβεται ακόμα και τον παρανομούνται Αρχιερέα των Ιουδαίων; (Βλ. Πράξ. 23:2-5).

Το βάθος το απύθμενο της ταπεινοφροσύνης του, εξ αιτίας της οποίας, καθώς ενθυμείται τον καιρό που ήταν πολέμιος της Εκκλησίας, ονομάζει τον εαυτό του "έκτρωμα" (Α Κορ. 15:8) και "ελάχιστο των Αποστόλων" και φθάνει να λέει "ουκ ειμί ικανός καλείσθαι απόστολος, διότι εδίωξα την εκκλησίαν του Θεου"; (Α΄ Κορ. 15:9)

Την προσοχή του και το ανύστακτο ενδιαφέρον του και την πατρική του αγωνία για τον πνευματικό καταρτισμό των πιστών και τη στήριξη των κατά τόπους Εκκλησιών, που μαρτυρούνται τόσο χαρακτηριστικά από το: "τριετίαν νύκτα και ημέραν ουκ επαυσάμην μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον"(Πράξ. 20:31), κι από το τόσο υπεύθυνο: "Τεκνία μου, ους πάλιν ωδίνω, άχρις ου μορφωθή Χριστός εν υμίν" (Γαλ. 4:19) μέχρι το τόσο υπεύθυνο: "η επισύστασίς μου η καθ' ημέραν μέριμνα πασών των Εκκλησιών;" (Β΄ Κορ. 21:28).

Την τέλεια αγάπη του που τον έκανε να λέει το ανεπανάληπτο εκείνο: "Τις ασθενεί και ουκ ασθενώ τις σκανδαλίζεται και ουκ εγώ πουρούμαι;" (Β΄ Κορ. 21:29).

Την εργατικότητά του και τη λεπτότητα της ψυχής του, που τον έκαναν, παρά τα μεγάλα βάρη του αποστολικού του έργου, να μετέρχεται και την ταπεινή τέχνη του σκηνοποιού, για να προσπορίζεται εξ ιδίων "τροφές και σκεπάσματα", ώστε να κηρύττει "αδάπανον Ευαγγέλιον" (Α΄ Κορ. 9:18) και να μη δίδει βάρος σε κανένα;

Την αφιλαργυρία του, που τον έκανε να λέει με σεμνότητα: "αργυρίου ή χρυσίου ή ιματισμού ουδενός επεθύμησα;" (Πράξ. 20:33).

Ποιά του αρετή και ποιό του χάρισμα να φέρεις πρώτο στη θύμησή σου; (Μητροπολίτης Προικοννήσου Ιωσήφ)

"Τα κατά πόλεις δεσμά και τας θλίψεις σου τις διηγήσεται...."

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760